

Arrest

nr. 115 886 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 9 oktober 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 maart 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 28 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2009 (en de aanvullingen van 7.12.2010, 18.01.2011, 26.01.2011, 16.02.2011, 05.08.2011, 14.02.2012, 15.02.2012, 30.05.2012, 21.08.2012, 13.09.2012, 22.01.2013) werd ingediend door :

[K.H.] [...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds eind 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen en computer- en internetlessen heeft gevolgd, attesten voorlegt mbt inburgeringscontract (cursus maatschappelijke oriëntatie), werkbereid zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het is normaal dat, betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedures - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Doch betekende hij reeds meerdere keren een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit telkens niet opvolgde en zich intussen verder integreerde, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde vaak in illegaal verblijf.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij negatieve beslissingen het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg een eerste keer op 23.12.2003 asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 09.03.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot de dag van zijn tweede asielaanvraag, nl. 19.04.2007, illegaal in België.

Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13.11.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Betrokkene betekende op 12.02.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan opnieuw geen gevolg te geven en vroeg op 20.01.2009 opnieuw asiel aan.

Ook deze asielaanvraag werd op 08.11.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten slotte vroeg hij nog een laatste keer, op 20.01.2011, asiel aan, dewelke werd

afgesloten op 23.02.2011 met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken en opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 2 maanden voor de eerste, iets minder dan 7 maanden voor de tweede, iets minder dan 1 jaar en 10 maanden voor de derde en iets meer dan 1 maand voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaarde bij zijn derde asielaanvraag aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij lid is geweest van de Taliban (vertrouwelijke brigade). Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: chronische rugpijn); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België, verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een, verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek; aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 5 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 28 maart 2013 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

*"In uitvoering van de beslissing van [V.K.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[K.H.] [...], nationaliteit Afghanistan*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de Wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing genomen op 08.11.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De raadvrouw van verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet door ter terechtzitting uiteen te zetten dat de tweede bestreden beslissing omwille van de duidelijkheid uit het rechtsverkeer kan worden verwijderd wanneer de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel dat gericht is tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard de schending aan van de artikelen 9bis, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing werd beweerdelijk genomen door attaché [K.V.]. De akte vermeldt althans de naam van deze attaché.

Dat Artikel 9bis §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt [...]:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Het vermelde artikel kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of diens gemachtigde".

Dat uit niets blijkt of deze attaché wel bevoegd is om zulk een beslissing te nemen.

In hoofddede stelt verzoekster dat aan de hand van de loutere vermelding van de naam niet kan worden opgemaakt of de beslissing wel degelijk genomen werd door mevrouw [K.V.].

Immers er is geen enkele garantie dat deze beslissing daadwerkelijk door de gemachtigde van de minister werd genomen, daar de handtekening gewoonweg ontbreekt

Dat verzoeker aan de hand van de beslissing die hem werd betekend geen enkele zekerheid heeft inzake de steller van de akte.

Dat hij dan ook aan de hand van de aan hem betekende beslissing geen oordeel kon vellen of hij beroep diende aan te tekenen.

Dat verzoeker betoogt dat de auteur en de ondertekening van de beslissing essentiële onderdelen vormen van de juridische motivering van een bestuurshandeling.

Dat de bevoegdheid van de steller zonder twijfel dient te kunnen worden afgeleid uit een bestuurshandeling en ook logisch daar de motivering van de bestuurshandeling tot doel heeft de bestuurde te informeren en hem voldoende inzicht te verschaffen of hij de bestuurshandeling zal aanvechten dan wel niet.

Dat een gerede twijfel over die steller dan ook in hoofde van de bestuurde in principe altijd zal leiden tot een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bijkomend en niet in het minst dient te worden benadrukt dat de verplichting om beslissingen formeel te motiveren niet hersteld kan worden door een motivering achteraf.

Dat verzoekster meent dat het ontbreken van de handtekening een schending vormt van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetbepaling, immers geduid dat verzoeker naliel aan te tonen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Daarnaast wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet kunnen leiden tot de vaststelling dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden tegen de eerste bestreden beslissing.

Het loutere gegeven dat op het afschrift van de eerste bestreden beslissing dat verzoeker werd ter kennis gebracht de handtekening van de ambtenaar die deze beslissing nam niet kan worden teruggevonden leidt niet tot de conclusie dat verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichting om de motieven die aan de basis liggen van de door hem genomen beslissing formeel op te nemen in deze beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met machtsoverschrijding moet worden geduid dat het enkele feit dat op het afschrift van een beslissing die een

vreemdeling wordt betekend de handtekening van de ambtenaar die deze beslissing heeft genomen ontbreekt niet kan worden afgeleid dat deze beslissing is genomen met machtsoverschrijding.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door K.V., attaché bij de Algemene Directie Vreemdelingenzaken en uit artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat er ingevolge het ontbreken van een handtekening op de hem betekende akte geen zekerheid bestaat dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door attaché K.V. kan het volstaan op te merken dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat deze ambtenaar de originele bestreden beslissing wel degelijk heeft ondertekend, zodat vaststaat dat K.V., een hiertoe bevoegd ambtenaar, deze beslissing heeft genomen.

Er blijkt bijgevolg niet dat de eerste bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK